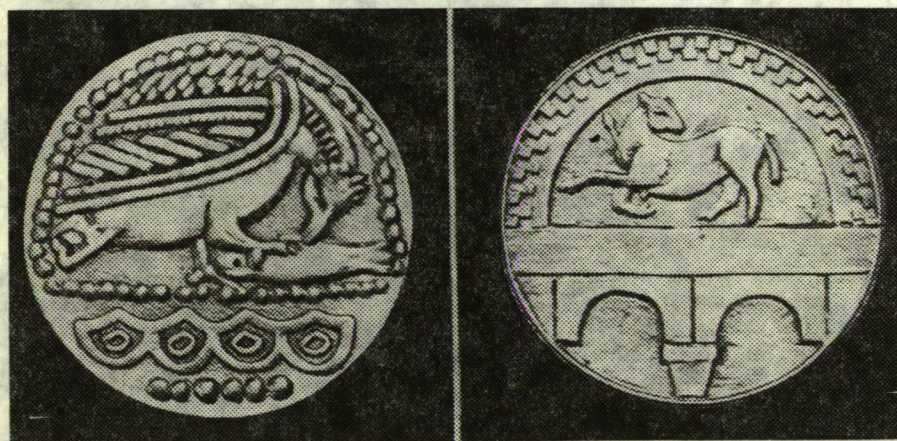

A Váci utcából a Régiposta utcán ki akartam menni a Duna-partra. Van ott egy jólmenő söröző. Egy fiatal színész, ahogy meglát, kijön, hív befelé, mondja, hogy szerepet kapott Gyulán a Tűz-szedőkben. Bent szembe találkozom Cserhalmi Györggyel, akit eddig csak színpadról ismertem. Philoktetésze számomra a görögök játszásának legnagyobb példája volt. Meg is hívtam a firenzei fesztiválra, amikor „Görögök: kortársaink” volt a fesztivál témája. Sajnos, a Nemzeti új vezetése nem tartotta alkalmasnak ezt a produkciót külföldi szereplésre. Így abban az évben magyar színház nem is utazott a firenzei fesztiválra.

Örültem, hogy megszoríthattam a kezét. Mindjárt megköszöntem azt is, hogy elvállalta a Tűzet viszek rövidített tévéváltozatának a főszerepét. Azt mondja, hogy most ismerte meg csak a darabot, és az igazi az volna, ha színházban csinálhatná meg. Persze azt mondom: csináld meg színpadon is! Ő püsszt int, és egy hunyori-tással jelzi: csendesebben! Akkor veszem észre, hogy mögötte a színház egyik vezetője áll, sörözik.

De akkor már úgy rémlett, hogy orvvadász vagyok és egy feudális vadaskertben beszélgetek a legszebb csodaszarvassal... Látod, milyen vadakat álmodik össze az ember, ha drámaíró Magyarországon?

ABLONCZY LÁSZLÓ

FRITZ MIHÁLY „SZEGED” C. ÉREMSOROZATÁBÓL